

STAR WARS

6

EPISODUL I AVENTURI

VÂNAREA LUI
ANAKIN SKYWALKER

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

VÂNAREA LUI ANAKIN SKYWALKER

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
The Hunt for Anakin Skywalker
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie și sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane și povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuție însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea și scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate*.

Locuiește în prezent în St. George, Utah, cu soția și cei cinci copii.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Sebulba era furios în timp ce el și ciracii săi cercetau cetatea Huttei Gardulla. O blestemă pe Gardulla, în timp ce mergea pe holuri. *Copiii Fantomă* – sclavii pe care muncise din greu pentru ai prinde – scăpaseră de sub nasul Gardullei. Acum, îl puneau pe el să-i găsească pentru ea. Era nedrept. Dacă ar fi fost într-o lume care să facă parte din Republică, Sebulba ar fi chemat-o pe Gardulla în instanță. Dar nu existau instanțe de judecată pe Tatooine. Doar Hutti cu mult mai multă putere decât Sebulba. Va trebui să găsească sclavii. Dacă era ceva ce ura, asta era munca.

Copoiul lui Sebulba, Djas Puhr, mergea în spatele lui, alături de Dugul Khiss. Gondry, Abyssinul uriaș de culoare verzuie, veni pe hol spre Sebulba, cu capul plecat. Mustata îi era lungă și zbârlită. Se comportă ca un copil supradimensionat în timp ce lovi cu pumnul în butonul turboliftului.

Sebulba își scoase blasterul greu și zâmbi rău.

— Pleacă de lângă ușă, spuse el.

Gondry îl privi, cu gura căscată de panică.

— Nu vei mai lăsa niciodată vreun sclav să-ți scape, mârâi Sebulba în Huttă.

— Hwaree¹! spuse Gondry.

Chiar îi părea rău. Era doar vina lui că scăpaseră copiii. Ar fi trebuit să-i păzească. Dar el părăsise camera pentru că așa îi spusese un Jawa!

Sebulba trase și proiectilul roșiatic lovi stomacul lui Gondry. Singurul ochi galben al uriașului se deschise larg de durere. Clipi din nou în lacrimi.

— Hwaree, spuse Gondry cu accentul său dur, în timp ce cădea pe podea.

— Nu atât de rău pe cât o să-ți pară de acum înainte! strigă Sebulba.

Inima lui Sebulba bătea puternic de furie. Voia să-l rupă pe uriaș în bucăți, dar semenii lui Gondry erau notorii ca fiind greu de rănit. Își puteau regenera membrele și vindeca rănilor în doar câteva minute. Sebulba sări pe pieptul uriașului și îi smuls o mână de păr din mustață. Gondry tresări de durere.

Sebulba îl lovi pe Gondry în ochi cu blasterul și țipă:

— O să te împușc în fiecare zi timp de o săptămână până când vei găsi copiii!

Gondry își ridică o mână în față pentru a se proteja. Sebulba îi mușcă încheietura și, pentru o clipă, se luptară unul cu celălalt – Sebulba zbatându-se și mușcând, Gondry încercând să evite loviturile.

— Iartă-mă, șefule, că o spun, se aventură Djas Puhr, dar cu cât pierzi mai mult timp pedepsindu-l pe Gondry, cu atât devine mai greu să-i urmărim pe Jawa care ne-au furat sclavii.

Sakianul înalt vorbise cu blândețe, rezonabil. Sebulba se încruntă și coborî de pe Gondry. Se simțea epuizat, chiar și după un pic de ceartă. Semăna prea mult cu munca.

¹ Hwaree – Îmi pare rău.

— Bine, spuse Sebulba.

Intră în turbolift. Djas Puhr îl urmă, alături de Khiss, Dugul uriaș. Gondry se târî ultimul. Pedepsirea uriașului nu adusese nimic bun. Sebulba începuse totul fiind furios. Acum era și furios și obosit. Ascensorul se deschise la nivelul șapte, zona sclavilor. Luminile erau stinse. Sebulba și ciracii săi ieșiră în holul care fusese sculptat în gresie. Țevile de deasupra transportau cablurile electrice și aerul răcoros până spre cele mai îndepărtate zone ale cetății.

Un gândac mora uriaș sună din corn în stânga lor. Sebulba ieșise din lift exact atunci când gândacul se întorsese și atacă. Gândacul enorm dudui pe coridor pe cele zece picioare ale sale. Sebulba nu îl putea vedea. Khiss ridică pușca blaster și trase. Focul blasterului luminează aer, iar Khiss văzu uriașa creatură neagră cu ochii verzi năpustindu-se spre ei. Blasterul rupse bucăți de chitină și gândacul mort se opri la doar câțiva centimetri de piciorul lui Sebulba. Khiss scoase din centură o lanternă mică dar puternică și luminează holul din dreapta lui. Gândacii morți murdăreau holul și mirosul exploziilor transmițătoarelor umplea aerul. Un păianjen fantomă gigantic țesuse o pânză la capătul holului. Prinseese deja un vierme effrikim cu două capete și învelea biata creatură în corzi mai puternice decât oțelul.

Jawa care lăsaseră gândacii să scape din cuștile lor și îi eliberaseră pe sclavi, făcuseră multă mizerie în cetatea Gardullei. Fumul încă se ridica în unele locuri. Făcuseră o treabă bună. Sebulba își dădu brusc seama că nu mai era supărat pe Gondry. Nici măcar nu mai era supărat pe Gardulla. Jawa erau cei care provocaseră problema – Jawa aceia mici, murdari, împruțiți, cu ochii strălucitori! Îi ura.

Știu ce voi face, gândi Sebulba. Îi voi prinde pe Jawa ăia și îi voi arunca într-o groapă de Sarlaac.

Tocmai își imagina cât de distractiv va fi, când ajunse la scena infrafracțiunii. Ușa infirmeriei era distrusă. Khiss iluminează camera. Lumina se reflecta pe echipamentele medicale și pe paturi. Din fericire, aici nu erau păianjeni uriași care să-și facă de cap. Djas Puhr intră primul și adulmecă aerul.

— Urma devine slabă, spuse el. Ajutoarele Gardullei au fost deja pe-aici. Gamorreanii au împruțit camera destul de rău.

— Poți să-i miroși pe Jawa? întrebă Sebulba. Îi vreau pe cei care au făcut asta.

Imensul Sakiyan se strecură prin cameră, adulmecând ușa, mirosind mesele, pe lângă încuietoarea cuștii energetice care îi ținuse prizonieri pe *Copiii Fantomă*.

— Gondry, descrie-mi-i pe acei Jawa, spuse el după câteva minute lungi.

Gondry arăta mai bine acum, deși încă părea zguduit. Rana de blaster de pe burtă i se vindeca.

— Uh, mici, spuse el. Haveau ochi care străluceau. Haveau robe.

— Ești sigur că nu erau oameni? întrebă Djas Puhr. Miros doi oameni, un Twi'lek și altceva, o ființă de care nu sunt sigur.

— Prea mic pentru hhumani, insistă Gondry.

— Copii! spuse Khiss. Începu să mârâie adânc din gât. Copii!

— Ce? întrebă Sebulba.

— Ieri am prins doi copii sclavi vorbind cu *Copiii Fantomă* în cala de andocare. A tras în ei, dar am ratat.

Sebulba privi cu gura căscată la ciracii săi, surprins. Copiii sclavi făcuseră asta? *Sclavii* făcuseră dezastrul ăsta în cetatea Gardullei? Interesant. Huttii ofereau recompense pentru oricine era prins că ajută la eliberarea sclavilor. Recompensa pentru acești copii ar putea fi suficientă pentru a acoperi necazurile lui Sebulba.

— Dacă îi prindem, spuse Sebulba, va trebui să concepem o tortură specială!

— Nu *dacă* îi prindem, spuse Djas Puhr. Ci *când*.

Copoiul Sakiyan luă ceva mic de pe podea și îl ridică pentru ceilalți. Era o bucată de piele verde de Twi'lek.

— Rulați asta printr-un scanner, spuse Sebulba. Când îl vom găsi, el ne va conduce către ceilalți.

Capitolul 2

— Ați auzit vestea fetelor? întrebă Madame Vansitt în dimineața aceea, la Academia ei de Seducții. Niște copii au încercat să elibereze sclavi, noaptea trecută, în palatul Gardullei. Multe dintre tuneluri sunt în ruină.

— Cine ar face o astfel de prostie? întrebă Ado Mura.

Era o fată umană cu pielea închisă la culoare.

Pala aruncă o privire dintr-o parte în alta. Toate cele douăsprezece fete din clasa ei se priveau uimite. Își forță cozile cefalice să stea liniștite, ca să nu-și trădeze anxietatea. Spera că celelalte își vor imagina că vedeau uimire în ochii ei aurii. Ca elevă, fusese pregătită să fie spionă. Dar nu am simțise niciodată atât de multă îngrijorare ca acum.

— Nu știu, răspunse Madame Vansitt. Dar nu vor scăpa. Au găsit o bucată de piele la fața locului. Era piele de Twi'lek...

Poate că spusese informația aia doar ca un element de curiozitate. Patru eleve din cameră erau Twi'lek. Dar puțini dintre semenii lui Pala trăiau pe Tatooine, și încă și mai puțini erau încă copii. De fapt, în Mos Espa, majoritatea acelor copii stăteau în acea cameră.

O suspectează pe una dintre noi, își dădu seama Pala.

Madame Vansitt aruncă o privire în jur, zăbovind cu ochii pe fiecare fată. Toate învățaseră diverse metode subtile de sabotare a droizilor. Pala stătea la o masă având în mână un set de senzori pozitronici ai unui droid. Așeză matricea cu atenție, împreună cu o cheie. Petrecuse toată dimineața plină de neliniște. Fusese vândută Lordului Tantos, unul dintre cei mai răi pirați din galaxie. Asta era îndeajuns ca să o îngrozească. Dar după mica ei escapadă de aseară...

Madame Vansitt aruncă o privire spre Pala. Era o femeie mare, care purta ruj doar pentru decor. Dinții îi erau piliți până deveniseră ascuțiți și, când zâmbea, arătau ca niște pumnalele perlate în gura ei. Acum avea o urmă de zâmbet în ochi, dar nu și pe buzele roșii.

Pala fu foarte atentă să nu-și dezvăluie frământările interioare.

— Știți cu toate pedeapsa pentru o astfel de infracțiune, spuse Madame Vansitt. Moartea.

O spuse în timp ce-și lăsă privirea să poposească pe Pala.

— Este o pedeapsă corectă, continuă Madame Vansitt pe tonul ei normal de ținut prelegeri. După cum v-am spus de o mie de ori, pedeapsa pentru o crimă este un preț pe care doar proștii sunt obligați să îl plătească. Dacă fetele inteligente – fetele mele – comit o crimă, nu ar trebui să fie prinse niciodată!

Fetele începură să ciripească inocente. În fiecare zi erau comise infracțiuni pe Tatooine, iar Madame Vansitt își făcea aproape întotdeauna timp să le discute la cursurile ei. Dacă infracțiunea reușise, le vorbea despre motivul pentru care reușise. Dacă dădea greș, critica performanța și analiza motivele pentru care eșuase.

— Fetelor, spuse brusc Madame Vansitt pe un ton dezinvolt, care a fost prima greșală pe care au făcut-o acești copii?

Gola, prietena lui Pala, ridică o mână.

— S-au dus patru ca să facă treaba unuia singur!

— Așa este, acceptă Madame Vansitt. Nu spuneți nimănui despre infracțiunea pe care intenționați să o comiteți. Un complice te va da de gol întotdeauna. Există mașini care pot extrage informații chiar și de la cel mai necooperant prizonier. În acest caz, unul dintre copii a lăsat o bucată de piele la fața locului. Este posibil să se

fi șters de o ușă sau să i se fi rupt într-o luptă. În orice caz, prejudiciul este făcut. Scannerul va identifica criminalul până la căderea nopții și el sau ea vor fi în mâinile Gardullei. Odată ce se va întâmpla asta, Gardulla va smulge adevărul de la el sau ea și toată lumea implicată va plăti prețul final.

— Ce credeți că va face Gardulla? întrebă Gola.

Madame Vansitt se încruntă.

— Ah, este atât de oribil, încât nu îndrăznesc să vă spun...

— O, haideți, o implorare copiii. Vă rugăm?

— Ei bine, spuse Madame Vansitt, ultima dată când un hoț a încercat să-i fure un sclav, Gardulla a făcut un covor din pielea lui. De data asta, însă, o să vrea să se autodepășească pe ea însăși.

— Îhh! strigară toate fetele, făcând chipuri dezgustate.

Pala nu se putu abține. Un fior de teroare o străbătu și cozile cefalice începură să se i miște. Ochii lui Madame Vansitt se îndreptară spre ea.

Știe, gândi Pala. Știe și nu o să tacă.

Madame Vansitt zâmbi brusc larg, iar dinții ei ascuțiți arătau de parcă îi tăiau buzele.

— Deci, spuse ea, să ne imaginăm pentru o clipă că una dintre voi a comis infracțiunea și că știe că mai are doar câteva ore de trăit. Ce ați face?

Fetele se priviră unele pe altele. Exista un singur răspuns posibil: evadarea. Dar sclavii nu vorbeau niciodată despre asta în fața proprietarilor lor.

— Aș încerca să scap, spuse Pala cu îndrăzneală.

— Hmmm... Madame Vansitt clătină din cap. Nu este foarte practic când ai un transmițător ascuns în tine. Tot ce are de făcut proprietarul tău este să apese un buton și...

Dar, în acest caz, gândi Pala, proprietarul meu nu poate apăsa butonul. Făcând asta, îmi explodează creierul – și asta înseamnă că ceilalți sclavi care au contribuit la comiterea infracțiunii nu ar mai putea fi prinși niciodată. Nu, va avea nevoie de mine în viață.

— Poate ar putea spera să fie vândută cuiva din afara planetei, sugeră Pala.

Gândea furioasă. Va fi pusă o recompensă pentru capturarea ei. Dar cât valora Pala ca sclav? Era posibil să valoreze mai mult pentru Madame Vansitt în viață decât moartă? Ar merge Madame Vansitt atât de departe încât să o ajute pe Pala să scape?

Nu credea asta.

— Ah, ar fi o fantezie frumoasă, spuse Madame Vansitt. Și în cazul tău, este aproape adevărată. Vei fi vândută mâine, și dacă Lord Tantos decide să te ia cu o zi mai devreme, atunci viața ta ar putea fi cruțată. Dar mă îndoiesc. La urma urmei, trebuie să faci afaceri cu Huttii. Și nu ar vrea un sclav în care să nu aibă încredere. Nu, ar stoarce el însuși informațiile din tine și apoi te-ar da Gardullei, că să se poată distra și ea...

Pala continuă să gândească. *Știe ce am făcut, dar nu va face nimic. Ar putea să-i spună ea însăși Gardullei, ca să-i intre în grații...*

— Mi-e teamă, spuse Madame Vansitt, că sclavul care a făcut asta este ca și mort. Ar fi păcat dacă ar fi una dintre voi. La urma urmelor, aici, la Academia lui Madame Vansitt, avem de susținut o reputație bună. Avem o tradiție de menținut.

Reputație. Asta e! își dădu seama Pala. Madame Vansitt știa ce făcuse, și de îndată ce afla și restul galaxiei, și-ar fi pătat reputația. Una dintre fetele ei, una dintre slavele ei, instruită ca spion, fusese suficient de proastă pentru a fi prinsă.

Asta ar afecta Academia. I-ar afecta vânzările, ar afecta reputația școlii în deceniile următoare. Ar putea chiar să o ruineze financiar.

Dar dacă sclava reușea să scape... reputația școlii ar fi salvată. Pala aproape că își putu imagina lucrurile care ar fi putut fi spuse.

— Ai auzit de sclava pe care a instruit-o Madame Vansitt? A pătruns în cetatea Gardullei și a furat niște sclavi chiar sub de nasul ei, apoi a dispărut. Madame

Vansitt știe cum să le antreneze!

Madame Vansitt ar pierde o avere dacă Pala ar muri. Dar ar face o avere dacă ar scăpa. Dar chiar dacă Madame ar fi vrut ca Pala să scape, nu o putea ajuta. Ar fi avut prea multe neazuri dacă ar fi aflat cineva. Așa că Pala va trebui să reușească singură. Trebuia să-și dea seama cum să scape de pe Tatooine. Și odată plecată, nu se mai putea lăsa prinsă niciodată. Se prefăcu că lucrează la matricea senzorilor pozitronici și se gândi frenetic. Deveni tot mai neliniștită pe tot parcursul zilei și speră că Madame Vansitt o va lăsa să iasă din clasă.

Abia după-amiaza, stăpâna de sclavi o atinse pe umăr și spuse:

— Pala, ai împachetat pentru mâine?

— Nu totul, minți Pala.

— Du-te și asigură-te că ai împachetat totul. Apoi ia-ți la revedere de la prietenii tăi.

Pala se întoarse în camera ei și își luă bagajele. Ultimele cuvinte ale lui Madame Vansitt continuau să răsună în mintea ei.

— Apoi ia-ți la revedere de la prietenii tăi. Ia-ți la revedere...

Capitolul 3

Djas Puhr nu se mulțumi să aștepte rezultatele scannerului secvențiator.

Sakienii se nășteau pentru a vâna. Ochii îl ajutau să-și vadă prada într-un întineric deplin. Urechile sale fine îl ajutau să audă micii viermi de pietriș târându-se sub pietrele fierbinți ale lui Tatooine. Simțul mirosului era atât de puternic că puțini sclavi îi scăpaseră vreodată prea mult timp. Era unul dintre cei mai buni căutători de urme din galaxie. Prinsese în infirmerie mirosul a doi copii umani. Dacă îl va mirosi vreodată pe vreunul dintre ei, l-ar recunoaște.

Simțea fiorul vânătorii. Luă cu el un droid căutător care putea detecta mirosurile chiar mai bine decât el. Droidul negru, care plutea pe micile sale motoare repulsoare, se deplasa cu ușurință prin locurile înguste. Cu propulsoarele sale puternice și micile aripioare stabilizatoare, putea călători mult mai repede decât putea alerga un bărbat. Ar fi neobosit la vânătoare.

În adâncul palatului Gardullei, se afla o masă de pe care unul dintre copiii luase niște transmițătoare – care mai târziu fuseseră folosite pentru a distruge zeci de tuneluri și droizi de luptă. Gardulla ar fi bucuroasă să afle cine făcuse asta.

— Droid, poți simți mirosul omului care a atins ultima dată masa asta? întrebă Djas Puhr.

— Da, răspunse droidul. Recunosc un miros: mascul, om, copil.

— Exact, spuse Djas Puhr. Să-l găsim.

Odată ce spuse asta, motoarele repulsor ale droidului începură să zumzăie și porni cu grijă, căutându-și prada.

* * *

— Bah, îl înjură Watto pe Anakin. Nu-mi ești de niciun folos așa! Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

Toydarianul bătu ușor din aripi în jurul lui Anakin, în curtea cu resturi din spate magazinul său, privindu-l pe băiat din toate unghiurile. Anakin era unul dintre cei mai valoroși sclavi ai lui Watto. Nu voia ca el să fie bolnav.

— Poate, spuse Anakin.

Era îngrijorat și epuizat. Lucrase ieri toată ziua, apoi mai ajutase și la salvarea *Copiilor Fantomă*. Nu dormise toată noaptea. Acum nici nu se putea concentra asupra muncii. Toată dimineața se uitase prin grămezile de resturi după un cablu nou de control amortizor pentru naveta de curse a lui Watto.

— Nu mi te îmbolnăvi, îl avertiză Watto. Munca nu va face decât să se adune.

— Nu am putut dormi noaptea trecută, mărturisi Anakin. Am găsit ceva în piața Jawa, ieri. Cred că este un fel de cutie. Nu am putut să o deschid.

— Lasă-mă să o văd, da? ceru Watto.

Anakin nu intenționase să i-o arate. Se temea că ar putea fi valoroasă, iar Watto ar putea să i-o ia. Dar avea nevoie de o scuză pentru faptul că era obosit și chiar nu știa cum să deschidă cutia. Băgă mâna în buzunarul robei, pescui cubul și i-l întinse lui Watto, să-l vadă. Toydarianul ateriză și scrută cubul pentru o clipă.

Studie cuvintele scrise pe fiecare parte a cubului. Erau scrise într-o limbă pe care Anakin nu o mai văzuse niciodată. Se uită la imagini.

— Hmmm..., spuse Watto, nedumerit. E vechi. Foarte vechi, cred. Una sau două mii de ani. Se uită la obiect din toate unghiurile. Pare solid. Ce te face să crezi că este o cutie, ai?

— Greutatea, spuse Anakin. Este gol. Sunt sigur că e ceva în interior.

— Eh, nu văd nicio deschizătură! Nu este o cutie. Watto luă o lupă puternică pe care o folosea deseori pentru a inspecta cipurile de date. Hmmm... poate.

Nici Anakin nu reușise să repereze vreo deschizătură. Totuși, era sigur că era o cutie.

— Nu, spuse Watto, aruncând cubul înapoi către Anakin. Cred că este un zar – probabil pentru vreun joc de noroc vechi. Gunoaie fără valoare, nu?

Anakin se bucură că Watto credea că nu are valoare. Dacă era așa, nu i l-ar lua.

— Du-te, acum, continuă Watto. Dormi câteva ore. Dar mă aștept să lucrezi și mai mult când te vei trezi!

— Super! exclamă Anakin. Mulțumesc!

Watto îi făcu semn să plece, iar Anakin fugi din magazinul de resturi și ajunse în lumina orbitoare de afară. Alergă în jurul unui ronto² care venea spre ușă – călărit de un Weequay care voia să-i vândă pe Watto niște resturi. Apoi se eschivă pe străzi pe un traseu cu obstacole formate din eopii, droizi, ființe și vehicule.

Mos Espa era un oraș aglomerat de clădiri de culoarea nisipului. Majoritatea clădirilor aveau forma unor cupole, pentru a rezista vânturilor mortale ale deșertului.

Nu ajunsese prea departe, când îi văzu pe Kitster, Pala și Dorn, toți așezați lângă standul Jirei. Anakin știu imediat, că ceva nu era în regulă. Putea vedea frica de pe fețele prietenilor săi. Nici nu se mai obosi să cumpere vreo băutură de la Jira. Se așeză și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Dorn, un Bothan pe care Jabba îl pregătea ca spion, își făcu sprâncenele să se lipească de tâmpile, de parcă nu ar fi fost deloc nervos.

— Sunt pe urmele noastre, șopti el. Gardulla a aflat că patru copii au pătruns în cetatea ei, iar Huttii oferă o recompensă. Au o mostră de piele de-a lui Pala și ar trebui să poată să o identifice până diseară.

Nici în cele mai cumplite coșmaruri ale sale, Anakin nu și-ar fi putut imagina vreo veste la fel de rea. Se uită la fețele prietenilor săi și nu știu ce să spună.

Aveau să fie prinși cu toții... și pedepsiți. Nu era corect. Nu făcuseră nimic rău – niciunul dintre ei nu făcuse nimic greșit. Încercaseră doar să ajute la salvarea *Copiilor Fantomă*, copii mici care fuseseră răpiți din casele lor. Dacă ar fi trebuit pedepsit cineva, aceia erau Gardulla și Sebulba.

— Ce ne facem? întrebă Anakin.

Avea gâtul strâns. Jira apăru deodată în spatele lui, aruncând o umbră răcoroasă peste masa lor. Îi puse o băutură de fructe de culoare verde pe masă.

— De ce nu plecați voi, copiii, din soare? E mult mai răcoros în apartamentul meu.

— Ah, nu, spuse Anakin.

Nu voia ca Jira să audă despre ce vorbeau. Ea se aplecă și părul ei gri, înfășurat ca niște cârpe, îi perie gâtul.

— Cred că ar fi mai bine. Gardulla a pus o recompensă pe patru copii care au încercat să-i elibereze sclavii noaptea trecută. Cineva s-ar putea uita la voi patru și să-și facă o idee greșită.

Anakin ridică ochii spre fața întunecată a Jirei. Era o femeie amabilă, la fel săracă precum ei toți. În fiecare zi purta aceleași haine și nu cerea pentru băuturile ei mai mult decât costul producției. Dar îi citi destul de bine fața. Se uită spre standul ei și văzu că îl închisese deja.

— Haideți.

Își întoarse spatele larg spre ei și se îndreptă spre apartament. Rând pe rând,

² Ronto – erbivore sauriene cu patru picioare originare de pe Tatooine. Sperioase, dar blânde și puternice, erau animalele de povară și călărie preferate ale indigenilor Jawa.

copiii o urmară. Îi conduse printr-o alee îngustă, pe care soarele lui Tatooine nu ajungea. Apartamentul ei nu avea încuietoare. Nici măcar nu avea un păstrător de umiditate pentru a ține în interior aerul umed. Când ajunse, alungă câțiva Jawa care trăgeau cu ochiul prin ușă. Când intrară, Anakin văzu de ce nu se deranja să aibă încuietoare. Era puțin mobilier – doar un pat și câteva rafturi. Spațiile încorporate în pereții de piatră nu aveau în ele nimic din electronica normală. Fie nu credea că are ceva de protejat, fie hoții furaseră deja totul. Nu părea să-i pese. Anakin se gândi la toate cazurile în care Jira îi dăduse băuturi gratis și se jenă.

— Veniți, spuse ea, luați loc.

Făcu semn spre podea și se așeză pe o pernă zdrențuită, cu picioarele încrucișate. Copiii se așezară cu toții în jurul ei. Jira nu era chiar o femeie mare. Era mai înaltă decât copiii, cu oase mai mari. Dar în camera goală avea o prezență puternică. Sau poate că domina camera pur și simplu pentru că era mai în vârstă decât toți copiii adunați laolaltă.

— Acum putem vorbi, spuse ea. La ce v-ați gândit, încercând să eliberați sclavii aceia?

— Nu sunt sclavi, protestă Anakin. Sunt copii, mai tineri decât noi – *Copiii Fantomă*. Sebulba i-a prins pe Datar, o lume a Republicii. Gardulla vrea să îi pună în grădina ei pentru că arată frumos. Dar vor muri acolo. Ne-am gândit – am sperat – că îi putem salva.

— Hmmm, spuse Jira gânditoare. *Fantomele* sunt foarte fragile. A fost amabil din partea voastră să încercați să-i ajutați. Dar cum vă veți salva pe voi înșivă?

— Eu..., începu să spună Pala.

Dar nu termină propoziția. Nu avea niciun plan.

— Și cum rămâne cu *Copiii Fantomă*? întrebă Jira. Să-i scoateți din cuștile lor nu este același lucru cu eliberarea lor. Dacă Gardulla va detona transmițătoarele?

— Nu a avut timp să le implanteze, spuse repede Anakin. De asta a trebuit să îi eliberăm noaptea trecută. Nu mai puteam aștepta.

— Înțeleg, spuse Jira. Atunci cum îi veți duce înapoi pe Datar?

— M-am gândit la asta toată noaptea, recunoscui Kitster, dar nu avea niciun răspuns.

— S-ar putea să le putem aranja o navă care se îndreaptă în direcția aia, interveni Dorn.

Dar Datar era departe de aici. Anakin se îndoia că ar fi găsit vreodată o navă care să meargă direct acolo.

— Înțeleg, spuse Jira. Așadar, i-ați scos din cetate, sperând să îi trimiteți acasă mai târziu.

Părea foarte îngrijorată și foarte îngândurată. Ochii ei căprui zburară în jurul camerei, oprindu-se pe fiecare dintre copii.

— Există modalități de a pleca de pe planetă, continuă ea pe un ton periculos. Uneori, sclavii dispar și nu sunt găsiți niciodată. Poate fi aranjat, dacă cunoști persoanele potrivite.

— Cunoașteți pe cineva care ne poate ajuta? întrebă Anakin.

Își dădu seama instantaneu că nu ar fi trebuit să întrebe. Asta nu era genul de întrebare la care o persoană deșteaptă ar răspunde. Ea clătină din cap.

— Cunosce pe cineva care cunoaște pe cineva. Poate lua copiii de pe Tatooine. Dar costă mulți bani – bani pentru transport, bani pentru mită.

— Părinții copiilor vor plăti, pariez asta, spuse repede Dorn. Părinții Prințesei Arawynne vor plăti.

— Hah! lătră Jira un râset. Poate că ar face-o. Dar ar dura săptămâni ca să-i contactăm, dacă o facem pe căile normale. Nu avem săptămâni. Pala trebuie să plece acum! Deci, avem nevoie de bani. O grămadă de bani. Și, după cum puteți vedea, eu nu îi am.

Făcu un gest larg spre apartamentul ei aproape gol și Anakin se întrebă brusc:

era atât de săracă pentru că dăduse tot ce avea pentru cauze bune?

— Eu am câțiva bani, se offeri Pala.

— Sunt sigură că ai, răspunse Jira. Dar este nevoie de mult. Este nevoie de bani pentru plata combustibilului pentru navă și pentru arme. Și trebuie să plătim în plus, ca să facem să merite pentru cei care ne-ar putea ajuta. Nu este ceva care poate fi aranjat până la apusul soarelui. Gardulla va veni după tine cu mult înainte.

— Pot să mă ascund, spuse Pala.

— Cu transmițătorul ăla în tine, o avertiză Jira, va trebui să te ascunzi foarte bine. Altfel, stăpânii te vor găsi repede.

— Dacă se ascunde sub pământ, spus Kitster, semnalul transmițătorului s-ar putea să nu treacă.

Jira clătină din cap.

— Stăpânii se vor gândi la asta. Vor verifica imediat canalizările și tunelurile subterane.

— Știu, spuse Anakin. Pot crea un bruior de semnal, pentru a-i împiedica să o găsească.

— O poți face? întrebă Pala, evident îngrijorată.

— Sigur că pot. Pot face unul atât de bun încât nici măcar nu vei putea să te găsești pe tine însuși!

Anakin îl planifica deja. Tot ce avea nevoie era un emițător și un computer pentru a trimite aleatoriu semnale la putere maximă, mascând efectiv orice semnal trimis de transmițătorul lui Pala.

— Și dacă stăpânii o vor face să explodeze? întrebă Kitster.

— Nu o vor face, spuse Pala. Mă vor în viață, ca să mă poată forța să le spun cine a mai fost cu mine. Pala se uită la fiecare dintre prietenii ei. Dar promit că nu le voi spune niciodată, indiferent ce se întâmplă.

Dorn își aruncă ambele urechi ascuțite spre înapoi și își arcui sprâncenele astfel încât părul lung se ridică întrebător.

— Jira, am auzit cât de mult costă să scoți un sclav de pe planeta asta. Este vorba despre zece mii de wupiupi de persoană. Nu vom avea niciodată atâția bani!

— Există întotdeauna o speranță, spuse Jira. Majoritatea sclavilor au ceva bani. Împreună, poate că va fi suficient.

Anakin studie fața bătută de vânt a Jirei pentru a vedea dacă ea credea cu adevărat asta. Colectarea atâtor bani era aproape imposibilă. Nu-și putea imagina că Jira ar putea să o facă fără să fie prinsă.

— Acum, trebuie să mă apuc de treabă, spuse Jira, strângându-și mâinile noduroase. Pala, va trebui să te ascunzi. Iar ceilalți, trebuie să mergeți acasă și să vă purtați normal. Nu vă mai plimbați în grup. Ieși doar câte unul. Reveniți după lăsarea întunericului și vă voi spune dacă știrile sunt bune sau rele.

Trebuie să mă apuc și de treabă, își dădu seama Anakin. Dacă nu pregătesc repede bruiorul de semnal pentru Pala, am putea ajunge să murim cu toții.

Capitolul 4

Cea mai mare parte a zilei, droidul căutător zbură prin cetatea Gardullei cu Djas Puhr pe urmele sale. Mirosul băiatului era pretutindeni. Se cățăraseră prin gurile de aerisire, folosise tuneluri care fuseseră neglijate mult timp, se ascunse în colțuri întunecate. Dar, în cele din urmă, urma îi conduse printr-o gură de aerisire din camera piscinelor Gardullei, în deșert. Soarele după-amiezii era fierbinte și lumina se reflecta din nisipurile albe.

Djas Puhr vedea cel mai bine noaptea. Trebuia să poarte un vizor întunecat pentru a vedea ceva la lumina zilei. După urmele de pe nisip, Djas Puhr decise că toți copiii călătoriseră prin deșert cu un anumit tip de vehicule, probabil niște skimmere.

Skimmerele nu lăsau deloc miros. Căutătorul său pierduse urmele de cel puțin zece ori. Dar copiii o luaseră direct către Mos Espa. Traversaseră printr-un canion îngust unde mușchiul ascuți ca lamele se agăța de pietre și florile albe ca o pâlnie se ascundeau în umbră.

Odată ce Djas Puhr va ajunge în Mos Espa, mirosul băiatului va fi ușor de localizat. Căutătorul îl va conduce pe Djas Puhr direct la el acasă. Copoiul îl urmă pe droid, nerăbdător. Îl avertiză să nu o ia înainte. Voia să fie de față atunci când căutătorul avea să-și găsească victima.

Căutătorul îl conduse spre piață, unde animalele moarte erau expuse tentant și patronii restaurantelor stăteau sub copertine, mâncând. Ființele dintr-o sută de lumi se înghesuiau pe străzile din afara portului spațial.

Deodată, căutătorul aprinse o lumină de avertizare roșie.

— Țintă găsită, la o sută de metri în față. Băiat uman, îndepărtându-se de noi.

Djas Puhr privi prin mulțimea de oameni, droizi și animale.

Cei doi sori orbitori ai lui Tatooine îi deranjau vederea, chiar și cu viziera pusă.

La o sută de metri în față, văzu un băiat cu părul blond care se îndepărta, cu capul în jos, gândind. Nu era total conștient de pericol.

— Sebulba, șopti Djas Puhr în comunicatorul de pe mână. Am găsit ținta. Repet, am găsit ținta. În piață.

Răspunsul veni tot prin comunicator.

— Venim imediat.

Capitolul 5

Anakin se despărți de prietenii săi înainte să plece de la Jira. Era prea periculos să meargă împreună. Se întoarse la Watto și făcu repede un bruior pentru Pala. Nu îi fu greu. Watto vindea tot timpul bruioare de semnal. Le foloseau în special pirații, pentru a bloca comunicațiile atunci când atacau victime. Dispozitivele de tipul ăla erau imense. Dar Pala avea nevoie de ceva mic, ceva ce ar fi putut purta în jurul gâtului. Așa că făcu un bruior de semnal mic și îl prinse de un cablu subțire.

O bucată de japoor sculptat pusă deasupra îl făcea să pară un colier de sclav.

Spera că va funcționa. Trebuia să funcționeze! Și trebuia să i-l dea lui Pala cât de curând. Gardulla ar fi putut fi capabilă să o identifice în orice clipă.

Anakin se simți dezolat. Pala fusese una dintre cele mai bune prietene ale sale de atâta timp, încât nici nu-și putea aminti. El, Kitster și Pala fuseseră cu toții închiși în cetatea Gardullei în copilărie. Nu-și putea imagina viața fără ea.

Lucrurile păreau rele.

Anakin avu un sentiment ciudat că era urmărit. Se întoarse și aruncă o privire pe drumul din spatele lui. Drumul era plin de lume, droizi și animale. Nu văzu niciun semn de pericol. Totuși, nu putea fi chiar în siguranță. Părăsi drumul și merse spre o cantină în care Sebulba nu intrase niciodată. Mulți dintre dușmanii lui își petreceau timpul pe acolo – alți piloți de curse pe care Sebulba încercase să-i înșele sau să-i omoare. Anakin îi văzu pe Mars Guo și Teemto Pagalies. Extratereștrii nu îi acordară nicio atenție, în timp ce Anakin năvălea spre ușa din spate. Când ieși în soare, merse o vreme, se strecură printr-o țevă de drenaj și se târî printr-o zonă îngustă, cale de mai multe sute de metri.

Asta ar trebui să oprească pe oricine încearcă să mă urmărească, gândi Anakin.

Apoi mintea i se întoarse la Pala. Depindea de Anakin să o salveze. Dar chiar dacă ar scăpa, nu ar mai putea-o vedea niciodată. El va rămâne sclav pe Tatooine. Ea va trebui să se ascundă printre stele. Avea nevoie de bani ca să o facă să scape.

El avea ceva bani. Fiecare sclav primea câte ceva – suficient pentru a cumpăra alimente. Uneori, Anakin găsea câte o monedă sau un cip de credit. Alteori tranzacționa cu Jawa lucrurile pe care le găsea și făcea mai mulți bani. Dacă Watto ar fi descoperit vreodată cât de mulți avea, Anakin își dădu seama că Toydarianul ar înceta să-i mai dea ceva. Stăpânii încercau să-i țină pe sclavi săraci. Așa că, Anakin economisise pentru ceva special. De când se știa, Anakin visase că într-o bună zi va avea suficient pentru a cumpăra libertatea mamei sale. Cu toate astea, chiar și cu toate economiile sale, Anakin nu credea că va avea destui bani pentru a face asta următorii ani. Acum va trebui să-i dea totul Jirei, pentru a-i ajuta pe Pala și pe *Copiii Fantomă*. Mama lui va trebui să-și aștepte eliberarea.

Se pricepe la asta, gândi Anakin. La urma urmei, are o mulțime de practică. A așteptat toată viața.

Genul ăsta de gânduri i se învârtteau prin cap în timp ce se îndrepta spre apartamentul Jirei, prin mulțimea după-amiezii, dorind să doarmă.

Deodată, un Jawa se izbi de el. Jawa îi puse o robă în mâini și spuse cu o voce familiară:

— Nu te uita în urma ta!

— Dorn? întrebă Anakin surprins.

Nu putea vedea fața prietenului său pe sub roba largă.

— Urmează-mă! spuse Dorn.

— Unde?

Dar Dorn nu răspunse. Tocmai își croia drum prin mulțime cu deghizarea lui de Jawa. Simțurile lui Anakin deveniră alerte. *Nu te uita în urma ta*, spusese Dorn. Îl urmărea cineva! Frica îi ridică firele de păr de pe ceafă. Aici în piață existau sute de locuri de ascuns. Dorn se ascunse după un colț, în spatele unei tarabe unde un vânzător vindea generatoare de energie pentru vaporizatoare și îl trase pe Anakin în spatele lui. Anakin aruncă o privire înapoi. Mergând atentă printre mulțimea din spate său, văzu o persoană înaltă, cu craniu mare și piele verde-neagră – un căutător Sakiyan. Chiar în fața Sakiyanului plutea un droid căutător.

Sakiyanul se îndrepta direct spre ascunzătoarea lor.

— Îmbracă-te și urmează-mă! spuse Dorn și fugi pe stradă.

Anakin se îmbracă în mantie, un simplu halat Jawa, maro, sperând că deghizarea va putea să-l protejeze pentru o clipă. O luă pe urmele lui Dorn, dar prietenul său se depărtase. Fugi spre periferia orașului, spre piața de deșeuri, unde sute de Jawa umblau pe străzi. Erau droizi și lume de jur împrejur, și expuneri uriașe de resturi, adunate pe prelatele întinse pe sol.

Dar unde dispăruse Dorn în marea aceea de Jawa?

* * *

Sebulba pilota un speeder pe străzile aglomerate din Mos Espa. Intrase în oraș dinspre sud, pe la marginea unei piețe de resturi în care Jawa etalaseră mici grămezi de resturi și vindeau ceea ce adunaseră în deșert. Eopiile treceau prin mulțime, căutând de mâncare. Droizii ponosiți se învârteau, expunându-se oricui se deranja să se uite.

În mod normal, stradă asta era destul de liberă. Dar, o dată pe an, Jawa veneau în număr mare. Un dewback³ călărit de Jawa traversă drumul prin fața lui. Sebulba trebui să se oprească pentru a nu lovi reptila uriașă. Jawa târau o sanie prin oraș, încărcată cu un motor vechi de rachetă.

Sebulba le strigă să se grăbească. Își verifică setarea blasterului. Îl mută pe neutralizare. Când îl va prinde pe băiatul pe care îl căuta, nu voia să-l omoare direct. Gardulla va voi mai întâi să petreacă câteva zile torturându-l. Puse blasterul pe scaunul de lângă el, de unde ar fi putut să-l apuce imediat.

Fiara se opri chiar în fața lui. Patru Weequay pe ronto veneau din direcția opusă și, pentru o clipă, intersecția fu blocată. Weequayii strigară către Jawa să-și ia de acolo dewbackul. Jawa strigară și ei. Unul dintre Weequay ridică o pușcă blaster veche și o agită pe deasupra capului, amenințător. Jawa de pe dewback își scoaseră propriile lor blastere.

— Dispăreți din calea mea! țipă Sebulba la toți.

Comunicatorul lui Sebulba se activă.

— Băiatul vine în direcția ta!

Sebulba nu putea vedea deloc pe stradă. Ronto și dewbackul îi blocau vederea.

Deodată avu loc o mișcare în dreapta lui Sebulba. Un Jawa se repezi din mulțimea de lângă el, ajunsese la speederul lui Sebulba și apucă blasterul.

— Hei, draguț blaster! Îl pot împrumuta?

Vocea nu era a unui Jawa – era umană! Copilul apucă blasterul și trase într-un ronto.

— Hei, ce lovitură norocoasă! spuse puștiul.

Îi aruncă blasterul înapoi lui Sebulba, apoi se rostogoli pe dedesubt.

Rontoul nu fusese rănit. Blasterul fusese pus pe neutralizare și nu rănise creatura – o enervă doar. Animalul urlă și își agită capul mare, furios. Răsturnă un stand de fructe. Weequayii de pe spate său începură să strige. Se agățară de

³ Dewback – reptile cu pielea groasă, originare de pe Tatooine, unde erau folosite ca animale de povară și pentru călărie.

monstrul dezlănțuit pentru a scăpa cu viață. Strada se umplu de țipete de teroare. Jawa începură să tragă cu blasterele ionice în aer, încercând să alunge rontoul.

— Ce? strigă Sebulba.

Totul se întâmplase atât de repede! Își apucă blasterul de țeavă. Încă era cald. Îl răsuci prin aer și îl prinse de mâner. Încercă să se uite sub speeder, pentru a vedea unde se ascundea copilul. Un proiectil de blaster lovi scaunul de lângă el. Weequayii trăgeau asupra lui! Credeau că el le împușcase rontoul. Sebulba ridică privirea și strigă în Huttă. Rontoul își legănă capul puternic, se izbi de dewback și își întoarse ochii furioși spre speederul lui Sebulba. Atacă. Acesta își trase speederul înapoi.

O să-lucid pe copilul ăla nenorocit, gândi Sebulba.

O altă salvă dinspre Weequays aproape că îl lovi. Sebulba trase și el. Speederul său stârni un nor de nisip în timp ce dădea înapoi pe străzile înguste, mai repede decât îl putea urmări orice ronto. Sebulba strânse blasterul și privi strada.

Copilul fugise prin mulțime în timp ce Sebulba era distras. Se uită sălbatic în jur după vreun semn al copilului care fugea, dar nu văzu nimic.

Rontoul continua să atace, dar Sebulba avea reflexe de pilot. Depăși rapid monstrul. Dewbackul mugi mânios, trăgând motorul uriaș după el. Intersecția era în haos. Sebulba întoarse după un colț și chicoti încântat. Îl admira pe copilul care putuse provoca atât de multe probleme. Apoi primi un apel prin comunicator.

— Stăpâne, spuse Djas Puhr, băiatul se îndreaptă spre hangarul navetelor de curse. Se va ascunde acolo.

Sebulba rânji răutăcios. Hangarul era un loc familiar. Nu avea nicio îndoială, copilul tâmpit va încerca să se ascundă în carlinga uneia dintre navetele de curse.

— Perfect! Aproape am ajuns.

* * *

Dorn se lipi de fundul speederului lui Sebulba și rânji în sinea lui. Îl lăsase pe Anakin la doar o stradă distanță. Acum, Sebulba îi oferea o plimbare până la hangar!

* * *

Anakin rămase o clipă la marginea pieței de resturi, uitându-se la o mie de Jawa, întrebându-se unde ar fi putut fi Dorn. În stânga, deasupra lui, se afla un stand pentru băuturi. Fusesse așezat pe niște lăzi și Jawa trebuiau să se cațere ca să-și ia băuturile.

În partea de sus a treptelor era o tejghea la care se aflau trei Jawa care scufundau cănila în gălețile cu suc de ganno, apoi vindeau sucul negru siropos cât de repede puteau.

Oamenii urau sucul de ganno. Avea gust amar și le umfla sinusurile.

În timp ce Anakin arunca o privire în jur, văzu un Jawa de pe stand dându-și gluga pe spate. Pala!

— Pala, am *lucrurile* tale!

— Nu acum, spuse ea. Aruncă o privire spre sud, spre hangarul navetelor de curse, spunându-i în tăcere să meargă într-acolo. Apoi mimă: *Grăbește-te!*

Prietenii mă ajută cu toții! își dădu seama Anakin.

Alergă spre hangar.

Capitolul 6

Djas Puhr alerga pe stradă prin piața de resturi, încercând să țină pasul cu droidul căutător. Îi era greu să-l urmărească pe băiat. Copilul aflate cumva că era urmărit. Micul ocol prin *Cantina Racer's Edge* se transformase într-o aventură. Fusese reținut pentru o clipă de unul dintre rivalii lui Sebulba. Djas Puhr îl împușcă rapid pe tip, apoi îl căută pe băiatul cu păr blond, dar copilul dispăruse. Avu nevoie de toate abilitățile sale de căutător pentru a-l găsi din nou. Acum îl vedea pe băiatul din față, alergând pentru a scăpa cu viață, fiind singurul Jawa din mulțimea din piața de fier vechi care se grăbea. Strigă prin comunicator:

— Băiatul aleargă spre hangarul navetelor de curse. Se va ascunde acolo.

Droidul căutător zumbă în aer pe deasupra străzilor înguste. Se opri pentru o secundă, așteptând ca Djas Puhr să-l ajungă din urmă. Dintr-o dată, de la un ghișeu înalt din dreapta, un Jawa aruncă pe spate o găleată de lichid întunecat. Chestia siropoasă lovi droidul din plin și picură peste tot. În timp ce sucule negre se scurgeau din droid, Djas Puhr recunoscu mirosul amar de ganno. Chestia îi făcu sinusurile să ardă de parcă ar fi respirat acid. Droidul căutător se opri cu zgomot.

— E totul bine? strigă Djas Puhr către droid.

— Am suc de ganno în senzorii olfactivi. Nu mai simt niciun miros! spuse droidul.

Djas Puhr șterse sucule, pentru a nu se strecura în electronica droidului. Auzi un strigăt de indignare de la Jawa din standul de băuturi. Pentru o jumătate de secundă, își închipuise că Jawa aruncase sucule accidental, că scăpase, pur și simplu, de un suc rău. Dar acum își dădu seama că Jawa aruncase intenționat o găleată întreagă. Nu fusese un accident. Fusese un atac! O făcuse unul dintre copii!

Își scoase blasterul, aruncând o privire spre stand. Dar erau cel puțin treizeci de Jawa și toți se asemănau între ei. Djas Puhr îi studie febril.

— Cine a aruncat asta? întrebă el, sperând că Jawa îl vor arăta pe vinovat.

Unul dintre Jawa se întoarse.

— Mai vrei una? întrebă o fată.

O a doua găleată cu suc de ganno fu aruncată prin aer. Îl stropi pe vizieră. Mirosul era copleșitor. Djas Puhr își aruncă viziera, încercând să țină sucule de ganno cât mai departe de el însuși posibil.

Lumina puternică de pe Tatooine păru să se aprindă. Își miji ochii plini de durere spre standul de băuturi, unde grupul de Jawa strigau revoltăți. Atacatorul lui sări în spatele standului.

Își miji ochii, încercând să vadă suficient de bine pentru a putea deschide focul în lumina feroce a soarelui. Dar fără viziera întunecată, lacrimile de durere îl orbiră.

Atacatorul îi scăpa!

Capitolul 7

Anakin alergă în hangarul navetelor de curse. Navetele și motoarele lor erau adunate lângă pereți, în cutii. Marea Cursă Boonta Eve încă era la o săptămână distanță și chiar acum nu lucrau decât doi droizi mecanici. Naveta albastră, veche a lui Watto era acolo, dar încă nu era pregătită de cursă. Anakin fugi spre ea.

De pe linia de curse, Kitster îi strigă:

— Nu o lua! Dacă zbori cu ea, va ști toată lumea că ești tu. Încearc-o pe asta!

Arată spre naveta lui Sebulba. Anakin se opri la naveta lui Watto doar suficient de mult timp pentru a apuca o pereche de ochelari de protecție. Alergă spre Kitster, cuprins de îngrijorare. Fiecare navetă din hangar era construită diferit, personalizată pentru pilot. Toate navetele, în afară de cea a lui Watto, erau construite pentru extratereștri, dintre care unii aveau mai multe membre decât Anakin sau erau de două ori mai mari decât el. Avea nevoie de o navetă construită pentru cineva scund, cu două brațe și două picioare. Probabil că Kitster avea dreptate. Naveta lui Sebulba ar fi cea mai potrivită. Alergă către naveta portocalie.

Kitster stătea pe capotă, răsucind deja butoanele.

— Haide, Anakin, am încălzit motoarele.

Anakin se urcă în cabină și găsi ochelarii de protecție ai lui Sebulba pe scaun, împreună cu câteva chei. Le aruncă pe podea. Kitster răsuci comenzile. Consola de telemetrie și control se aprinse. Nivelurile lichidului de putere Tradium erau pline; lichidul de răcire părea să se afle la un nivel de siguranță. Stabilizatoarele și ajustările de altitudine păreau funcționale. Anakin alimentă repulsoarele. Motoarele începură să fredoneze. Cabina de pilotaj și motoarele se cutremură, apoi se ridicară în aer.

— Ok, pleacă de aici, îi spuse Anakin lui Kitster. Nu vreau să intri în necaz.

— În nici un caz, argumentă Kitster, înghesuindu-se lângă el. Vin cu tine! Cu toții ne-am băgat în treaba asta.

Anakin pescuit în buzunar după bruiorul de semnal.

— Dă-i asta lui Pala.

— Abia după ce scăpăm de droidul ăla căutător! spuse Kitster.

Anakin porni generatorul de energie și cuplajele energetice. O undă roz ca un fulger izbucni între motoare. Cuplajele trimiteau impulsuri magnetice puternice care mențineau imensele motoare împreună.

— M-ai ajutat suficient, argumentă Anakin.

— Nu fi prost, spuse Kitster. Încă nu ai scăpat.

Anakin nu avu timp să mai discute. Studie rapid panoul de control al navei lui Sebulba. Nu avea niciun sens. Erau prea multe butoane și comutatoare. Nu știa la ce foloseau. Începu să se joace cu orificiile de admisie a aerului, asigurându-se că se deschid și se închid corect pe fiecare motor. Nu era obișnuit cu uriașele motoare de curse Collor Pondrat Plug-F Mammoth și cu sistemul lor ciudat de admisie a aerului.

Încă nu terminase cu verificarea preliminară de zbor când droidul căutător apăru, șuierând, prin ușă. Droidul trase o săgeată neutralizatoare care zbură peste capul lui Anakin. Anakin și Kitster se scufundară în cabină.

Droidul se înclină spre stânga și emise o ploaie de scântei. Abia acum văzu Anakin că droidul era deteriorat. O urmă subțire de fum albastru-cenușiu ieșea din mașinăria diabolică. Iar un lichid negru picura din ea. O parte din lichid trebuie să fi intrat în carcasă, scurtcircuitându-i circuitele electrice.

Anakin apucă comenzile navei de curse. Sebulba avea brațele mai lungi decât el. Accelerația era mai sus și naveta să avea parbrizul de duraplex mult mai mic pe partea din față. Totul despre navetă păru a fi puțin greșit pentru Anakin. Băiatul răsuci acceleratorul, iar motoarele urlară de viață. În limitele hangarului, zgomotul părea a fi sunetul a o mie furtuni.

Căutătorul rănit trase rapid spre el. Anakin știu că trebuia să scape de droid. Avea mirosul lui! Alimentă puterea motoarelor, iar acestea zvâcniră imediat de la oprire totală la o sută de kilometri pe oră. Îndreptă naveta spre droid. Căutătorul recunoscă pericolul mult prea târziu. Motoarele sale repulsoare mici zumzăiră până se opriră și, timp de o secundă, droidul pluti. Naveta lui Anakin se repezi spre el. Scănteile izbucniră din carcasa căutătorului, ca o ploaie. Droidul încercă să se întoarcă. În mai puțin de o secundă, motoarele uriașe ale navei de curse încălecară droidul. Anakin îl lovi cu cuplajele energetice. Pentru un om, atingerea câmpului de cuplaj lăsa un membru paralizat pentru câteva ore. Pentru un droid era mortal. Câmpurile magnetice puternice arseră instantaneu fiecare componentă. Firele roz-aprins de energie străpunseră căutătorul, arzându-i găuri în carcasă. Câmpul magnetic puternic disturbă creierul pozitronic al droidului. Celulele de putere din interior erupseră în scântei albastre și droidul izbucni în flăcări.

Naveta însăși se izbi de droid la 150 de kilometri pe oră. A fost ca un băț care lovea o minge. Droidul se spulberă sub impact și trimise fragmente arzânde de metal într-o mie de direcții.

Navetele de curse nu erau făcute pentru a se descurca într-un hangar. Unul dintre motoarele uriașe loviră un droid de reparații care acționa pe lângă naveta ciudată a lui Neva Kee. Droidul fu aruncat într-un perete. Naveta se legănă ca un pendul sub impactul zdrobitor. Lovi peretele stâng, apoi sări în dreapta, împrăștiind droizii mecanici. Acum se îndreptă cu 230 kilometri pe oră spre intrarea în hangar.

Ușa nu era suficient de largă pentru a trece, iar Anakin nu avu timp să oprească. Numai cabina era suficient de mică pentru a trece prin ușă. Motoarele supradimensionate ale lui Sebulba aveau să se lovească de perete!

* * *

Sebulba ajunsese la hangarul navetelor de curse, își opri speederul și sări din el. Dorn, încă agățat de fundul vehiculului, îl urmări pe Sebulba, privindu-i picioarele. Trei dintre complicii lui Sebulba se întâlniră cu el și se îndreptară cu toții spre hangar.

Dorn se rostogoli la pământ și se târî afară de sub speeder. Se uită fix la hangar, frica ridicându-se în el. Putea auzi urletul motoarelor unei nave de curse.

Ieși de acolo! voia să-l avertizeze pe Anakin. *Imediat!*

Sebulba și ciracii lui – un Dug, căutătorul Sakiyan și un ciclop Abyssin uriaș – se repeziră spre hangar. Mașinăria imensă năvăli spre ei. Sebulba urlă îngrozit.

Doi dintre ei săriră deoparte, dar ciclopul prost scoase pușca blaster, se repezi înainte și ținti.

Anakin alimentă accelerația. Naveta de curse prinse viteză.

Capitolul 8

Gondry era un uriaș prost. Știa asta. Nu gândise niciodată prea mult. Văzu naveta de curse apropiindu-se de el și decise să scoată arma. Dar naveta accelerează.

Fu doar vag conștient de cât de repede zbura. Faptul că avea doar un singur ochi, îi oferea o percepție foarte proastă a profunzimii. Nu putea să judece cât de repede venea ceva spre el. Fumul droidului distrus umplea aerul ca o ceață uleioasă. Resturile arzânde zburau prin aer. Dar ceea ce Gondry văzu cel mai bine fu lumina fulgerelor cuplajelor energetice ale navetei de curse. Știa ce avea să se întâmple dacă îi atingeau. Încă nu trăsese cu blasterul când îl loviră cuplajele. Pentru o fracțiune de secundă, fu conștient de faptul că îl furnica fiecare mușchi din corp. Apoi avu impresia că toate oasele i se transformaseră în cauciuc. Picioarele cedară sub el.

Naveta trecu peste el, în timp ce motoarele uriașe se izbeau de pereți. Pereții se prefăcură în moloz. O parte din acoperiș se prăbuși. Forța de impact îl aruncă pe Gondry treizeci de metri. Ateriză departe de dărâmături, afară pe stradă, și rămase întins, clipind în lumina celor doi sori ai lui Tatooine.

* * *

Djas Puhr tocmai alergase spre clădire atunci când auzi naveta de curse uriașă cum zboară din hangarul de andocare și se îndreaptă direct spre ei.

Încă era orbit de lumina soarelui, dar tot reuși să se arunce la pământ înaintea celorlalți. Naveta trecu prin uși și o porni urlând pe străzi. Sări în picioare și își scoase blasterul. Cu un singur foc, ar fi putut să distrugă rezervorul de combustibil!

* * *

Dorn sări în scaunul șoferului speederului în timp ce naveta de curse trecu prin pereții hangarului, aruncând pietre și praf.

Sakiyanul reuși să se arunce pe pământ, apoi să se rostogolească înapoi pe picioare și să-și scoată blasterul. Între timp, Sebulba se întorsese și fugea înapoi spre speederul său de teren. Dorn trânti piciorul pe accelerație, iar speederul țâșni drept înainte.

Bam! Îl doborî pe Sakiyan și se îndepărtă de Sebulba. Într-o clipă, Dorn conducea spre acasă speederul furat. Se răsuci în jurul unei banthe speriate. Mulțimea strigă și fugi să se adăpostească. Aruncă o privire peste umăr.

Sebulba își scosese blasterul, trase un foc spre spatele lui Dorn și țipă de furie. Dar lovitura trecu pe deasupra. Dorn viră după un colț.

Sebulba nu avea să aibă o a doua șansă.

* * *

Deși semenii lui erau greu de omorât, Gondry se simți îngrozitor după ce fu izbit de naveta de curse. Când Djas Puhr veni la el strigând *Ești viu?*, Gondry trebui să se gândească mult timp înainte de a răspunde:

— Cred că da.

* * *

Când naveta de curse trecu prin peretele hangarului, Khiss alergă să se adăpostească. Nu fu niciodată foarte sigur cum se întâmplase, dar se feri o fracțiune de secundă și reuși să evite să fie prins în unda cuplajelor energetice. Un motor trecu prin peretele din dreapta lui. Dacă ar fi reușit să se ferească doar un pic mai mult, ar fi scăpat cu totul de probleme.

Motoarele uriașe încetiniră dramatic atunci când trecură prin perete.

Majoritatea motoarelor de navete nu ar fi reușit niciodată să treacă. Dar Sebulba își întărise carcasa motoarelor cu mult timp în urmă. Fuseseră *concepute* pentru a lovi cu ele în celelalte navete de curse. Motoarele acelea uriașe erau arme și rareori trecea o cursă în care Sebulba să nu scoată cu ele, din concurs, pe vreunul dintre inamicii lui. De data asta, uriașele motoare trecură prin pereți. Una dintre paletele stabilizatoare Split-X, de fapt o aripă mică, îl agăță pe Khiss de talie. Deodată se trezi alergând pe drumurile din Mos Espa, agățându-se de aripa navei pentru a scăpa cu viață.

* * *

În timp ce Anakin străpungea zidul hangarului, bucățile de piatră plouară în spatele lui. Deodată se afla pe străzile luminoase din Tatooine, alergând spre piața cu resturi încropită de Jawa. Clădirile de la marginea orașului Mos Espa se ridicau pe ambele părți ale drumului. Lumea țipa și se ascundea, în timp ce eopiile săreau îngrozite. Anakin inversă propulsoarele și încercă să încetinească. Nu putea zbura prin oraș cu 300 de kilometri pe oră!

Aruncă o privire înapoi, șocat, la uriașul pe care îl doborâse și strigă:

— Îmi pare rău!

În timp ce privea din nou înainte, inima îi bubui îngrozită. Paleta de pe motorul drept agățase un pasager! Un Dug urât se ținea de ea, strigând înjurături. Se mută cu grijă pe aripă, apoi încercă să sară în vârful carcasei motorului. Picioarele îi alunecară pe carcasă și începu să cadă. Dar se apucă de brațul de control – articulația unde cablul de comandă Steelton se conecta cu motorul – și rămase acolo, agățat. Furia îi aprinse ochii.

— O să vă ucid! țipă el.

Anakin își înghiți frica din gât și devie pentru a ocoli o eopie care umbla prin fața lui. Dacă Dugul ajungea la cablu Steelton, putea să se deplaseze pe el ca pe o frânghie, până când ajungea în cabină. Atunci, *ar fi* cu adevărat în stare să-i omoare pe Anakin și pe Kitster. Anakin se întoarse spre stânga în jurul unei bantha și se îndreptă spre un speeder. Pasagerii se feriră tocmai în momentul în care Anakin ambală motoarele repulsorului, astfel încât naveta să câștige altitudine. Reuși să zboare pe deasupra speederului fără să lovească pe nimeni. Reambală propulsorul și viră la dreapta, după un colț. Toată naveta se înclină la un unghi de șaiszeci de grade. Motorul drept aproape că răzui pământul și, pentru o clipă, picioarele Dugului chiar ridicară niște praf.

— Scapă de el! țipă Kitster.

— Încerc, strigă Anakin.

Inversă propulsoarele, apăsând efectiv pe frâne. Spera că Dugul va fi aruncat înainte. Dar monstrul se lipise de brațul de control. Mârâi de furie și începu să urce pe cabluri! Anakin trecu de un alt colț cu o sută de kilometri pe oră, zburând peste piața Jawa. Cu ajustarea de altitudine atât de înălțată, trecu frumos peste capetele micilor Jawa. Dar aerul suflat de motoarele cu reacție lovi piața ca un uragan, făcându-i pe Jawa și toate resturile lor să zboare.

Dugul nu fu descurajat de nicio manevră pe care o încercă Anakin. Se târa tot mai aproape. Anakin ajunse într-o piață mare, goală, încetini propulsoarele și se lăsă mult în dreapta. Motoarele navei se învârtiră într-un cerc strâns, iar motorul din dreapta se lăsă atât de jos încât aproape că răzui pământul.

Forța în cabină era extraordinară. Anakin înconjura motoarele de parcă ar fi fost o minge la capătul unei frânghii. Praful și nisipul se ridicau în jurul lor într-o tornadă care se ridica spre cer. Era ca și cum s-a fi aflat în centrul unei furtuni orbitoare de nisip. Praful intră între dinții și în nasul lui Anakin, iar Kitster închise ochii. Dar Dugul încă se agăța de brațul cablului.

Ce ar trebui să fac? se întrebă Anakin.

Acceleră propulsoarele și zbură din nou spre piață, pe o stradă îngustă. Lumea țipa și se ascundea. Anakin se uită în jos la panoul de control și văzu niște butoane. Nu știa pentru ce erau. Împinse maneta dreaptă. Dugul țipă de durere. Anakin ridică privirea. Motorul arunca flăcări! Butoanele controlau un fel de armă.

Flăcările atinseră picioarele Dugului. Acesta strigă, își dădu drumul și alunecă prin praf, până ateriză într-o grămadă de furaje ude de dewback.

Dugul ridică capul și scutură mânios pumnul acoperit de noroi.

— Ar trebui să se bucure că a scăpat de foc! strigă Kitster. Acum hai să-i ducem bruiorul de semnal lui Pala, înainte să fie prea târziu!

* * *

Înapoi în hangar, Sebulba se uită furios după naveta de curse evadată. Trecuse chiar pe deasupra capului său, lăsându-l nevătămat. Dar asta nu îl înfurie mai puțin. Alergă spre speederul său, sperând să-l prindă pe hoț, dar un al doilea copil i-l fură chiar de sub nas.

— Aaaah! strigă Sebulba.

Un simplu om îi conducea naveta de curse. Un copil îi conducea naveta! Copilul trecuse deja prin peretele unei clădiri și acum zbura prin oraș.

Un singur om din galaxie pilotase vreodată cu succes o navetă de curse și nici chiar băiatul ăla nu câștigase vreodată o cursă. Oamenii nu aveau reflexe suficient de rapide. Timp de jumătate de secundă, Sebulba se întrebă dacă ar fi putut fi Anakin Skywalker cel care-i pilota vehiculul. Dar nu putea fi. Anakin Skywalker nu era atât de prost încât să treacă printr-un perete cu o navetă de curse. Nici nu ar fi atât de nesăbuit încât să încerce să zboare prin Mos Espa. Nu, trebuia să fie un copil nebun, disperat, care știa că dacă îl prindea Sebulba, ar fi murit de o moarte lentă și agonizantă. Poate că voia să moară în glorie.

Sebulba își imagină prețioasa lui navetă intrând într-un dewback masiv cu 800 de kilometri pe oră. O parte din el chiar își dori să se întâmple asta. Cel puțin ar fi scăpat de copilul ăla nenorocit. Dar dacă ar face-o, atunci ce ar mai conduce Sebulba în marea cursă Boonta Eve?

Fugi din nou în hangar și sări în cea mai bună mașină: o navetă elegantă deținută de un pilotul numit Brant Rumble.

În câteva secunde făcu să-i urle motoarele. Se repezi în stradă.

* * *

Anakin încetini naveta până la nouăzeci de kilometri la oră în timp ce zbura printre clădiri. Chiar și așa, se lovi de câteva speedere și zgârie motoarele lui Sebulba de o clădire. Nu-și putea permite să-i lase pe ceilalți să-l vadă că zbura prea bine.

— Uite acolo! strigă Kitster vesel. Aia-i Hutta Gardulla.

În mod clar, creatura asemănătoare cu un melc trecea pe drum, cu câteva gărzi de corp Gamorreane după ea. Anakin coti la stânga, spre ea. Hutta deschise gura larg, îngrozită, și se repezi să se adăpostească. Anakin scoase flăcări din motorul din stânga, arzând-o pe Huttă și pe paznicii ei. Gardulla se zvârcoli îngrozită.

Era timpul să iasă din oraș și să renunțe la naveta lui Sebulba. Nu putea să se ducă prea departe. Trebuia să se întoarcă cât mai curând acasă și să-i ducă bruiorul lui Pala, înainte să o identifice ciracii Gardullei. Anakin nu se mai temea pentru el

însuși. Îi lăsase pe Sebulba și ai lui mult în urmă. Teama lui era acum pentru Pala.

Deodată, auzi scâncetul îndepărtat ale motoarelor unei navete de curse. Recunosc sunetul: era naveta lui Brant Rumble, urlând în spatele lui. Aruncă o privire spre înapoi. Motoarele sale ridicau praful, creând o ceață galbenă. Dar, prin ceață, văzu naveta roșie a lui Brant Rumble luând un colț atât de brusc, încât aproape că lovi un turn de apă.

Anakin eliberă clapeta accelerației, iar motoarele mari se cabrară.

* * *

Sebulba zbură prin piața Jawa. Urmărirea hoților care îi furaseră sclavii și naveta, era acum ușoară. Naveta dărmase tarabele pieței, se izbise de ziduri, spărsese vehicule și, în general, făcuse ravagii. Lăsa un nor de praf gros și galben în aer, ca o furtună de nisip care sufla prin oraș. Într-adevăr, copiii făcuseră pagube uriașe, îndeajuns de multe încât Sebulba să le ia urma. Un negustor Trandoshan îl auzi pe Sebulba venind pe stradă. Când văzu naveta apropiindu-se, trase o salvă dintr-un blaster greu. Dar Sebulba avea reflexe excelente. Era Dug și cel mai bun pilot al galaxiei. Coti brusc, evitând salva de blaster.

— Cumpără un blaster mai mare! strigă el.

Clădirile se ridicau de fiecare parte a străzii înguste și pietonul ciudat făcu să fie un traseu la fel de periculos ca oricare altul pe care îl alergase Sebulba vreodată. Drumul prin oraș era cel puțin la fel de provocator ca cel prin Canionul Arch.

Trecu de un colț și, printr-o ceață nisipoasă, văzu pe stradă focul motoarelor proprii sale navete de curse, întinzându-se spre un Hutt. Copii proști. Abia se târau.

Lumea și animalele fugeau din calea lor. Băieții trebuiau să meargă încet. Dar străzile erau goale în spatele lor. Sebulba se repezi spre prada sa, venind din spate.

Copiii în haine Jawa se uitară înapoi îngroziți. Șoferul viră mult spre stânga, pentru a-l lăsa pe Sebulba să treacă. Sebulba viră spre dreapta. Acolo era o clădire. Lăsă motoarele să intre într-o întoarcere dură, astfel încât, pentru o clipă, naveta se ridică la un unghi de șaptezeci de grade, trecând chiar pe deasupra cupolei.

Apoi trecu de băieți. Zbură afară din oraș, pe deasupra pustiului. Terenul se deschise, o câmpie cu monoliți de gresie ridicându-se ici și colo din sol deșertului, ca niște stâlpi de sare.

Sebulba întoarse naveta într-un cerc larg. Ridicase un nor enorm de praf în spatele lui. Prin norul galben de praf care se așeza, îi văzu pe băieți încă abia ieșind din oraș. Rânji crud. Știa cum să se joace pe cele mai întunecate temeri ale dușmanilor săi în arena de curse.

Băiatul asta crede că fuge de moarte, își dădu seama Sebulba. Ce va face dacă o va vedea că se îndreaptă chiar spre el?

Își deschise accelerația și ținti naveta lui Brant Rumble direct spre a sa.

* * *

Anakin se uită în față, dincolo de marginea orașului și strânse din dinți. Prin norii de praf galben care pluteau ca un fum, îl văzu pe Sebulba zburând direct spre el. Văzu hotărârea din manevra lui Sebulba.

Domurile și turnurile din Mos Espa formau niște ziduri de canion în dreapta și în stânga lui Anakin, pereții fiind atât de apropiați încât nu putu să-și întoarcă motoarele mari. În față, deșertul îi făcu cu ochiul. Câmpia aurie era netedă. Acolo putea să deschidă clapeta accelerației și să ducă naveta lui Sebulba la viteza maximă. Dorea cu disperare să zboare într-acolo, să fie liber măcar o clipă.

Îi era dor de libertatea familiară pe care o simțea când concura, senzația că era una cu naveta, în timp ce zburau pe deasupra nisipului. Fusese întotdeauna un moment în care zgomotul motorului părea să dispară, când uralele mulțimii se

estompau, când se simțea perfect singur și în largul său. În acel moment, nu mai era nimic altceva pe lume. Nici durere, nici frică, nici dorință. Doar un moment infinit în care simțea că, într-un fel, făcea parte din ceva cu mult mai important decât el.

— Ține, spuse Anakin. Împinse bruiorul de semnal în mâna lui Kitster. Du-i asta lui Pala, chiar acum!

— Bine! spuse Kitster.

Anakin încetini, permițându-i celui mai bun prieten al său să sară de pe navetă și să se strecoare printre clădiri. Apoi deschise larg accelerația. Fu surprins de cât de încet răspunseră motoarele. Crezuse mereu că Sebulba avea cea mai rapidă navetă de curse din galaxie. Dar în acel moment, făcu o descoperire uimitoare. Sebulba nu câștiga doar cu viteza. Carcasa întărită a motoarelor sale le transforma în berbece. De aceea motoarele nu puteau să câștige rapid viteză!

Desigur, în cursă, să folosești motoarele pe post de berbece, funcționa bine. Când conducea prin locurile înguste precum Canionul Arch, sau încerca Întoarcerea Tusken, Sebulba putea păstra conducerea în cursă, pur și simplu prin lovirea concurenților săi! Dar asta însemna că naveta lui Sebulba avea o slăbiciune, una pe care Anakin ar putea fi capabil să exploateze într-o cursă viitoare. O navetă cu motoare mai mici, mai rapide, ar putea să se strecoare pe lângă marea mașinărie de ucis a lui Sebulba. Anakin nu se mai gândise înainte că ar putea găsi punctele slabe ale altor navete doar stând pentru un moment la comenzile lor.

Acum chiar voia să facă o cursă. Dar știa că nu va trebui să zboare la viteză maximă. Ar fi fost un prost dacă ar fi încercat. Se știa că oamenii nu puteau să piloteze navete de curse. Dacă îndrăznea să zboare la viteză maximă, Sebulba avea să-și dea seama cine îi conducea naveta. Singura modalitate de a câștiga *acest* meci ar fi să încetinească.

Motoarele urlară. Sunetul răsună în zidurile orașului în timp ce naveta străbătea străzile înguste. Vântul lovea fața lui Anakin.

Sebulba se apropia repede de el, ca o fiară roșie, strălucitoare, care se repezea prin norii de nisip. Anakin viră un pic în dreapta și își păstră naveta pe partea acea a străzii. Sebulba se abătu pentru a-l întâmpina.

Anakin respinse teama că Sebulba nu va opri, că Dugul înnebunise.

Nu, trebuie să se oprească, gândi Anakin. Nu vrea să moară, la fel cum nu vreau nici eu! Dar crudul Dug venea direct spre el. *Nu va avea timp să se ferească, gândi Anakin. O să ne lovim!*

Deodată Sebulba își încetini vehiculul, ridică un blaster și trase! Proiectilul blasterului vui peste capul lui Anakin. În acel moment, timpul păru să încetinească. Îl văzu pe Dug venind spre el, trăgând cu blasterul, iar Anakin știu că Sebulba nu îl va lovi – nici cu arma, nici cu naveta.

Dug țintea intenționat în sus, încercând să-l sperie pe Anakin fără să-și deterioreze naveta. Dacă Sebulba îndrăznea să-l lovească cu naveta lui Brant Rumble, aceasta s-ar sparge într-un milion de bucăți, cu Dugul în ea.

Nu, Sebulba blufa doar. Știa că dacă îl putea face pe Anakin să oprească, sau să încetinească, sau să se sperie, l-ar fi prins. Dar Anakin putea întoarce foaia cu Dugul înșelător. Putea transforma întrecerea aia dintr-un joc la cacealma într-un joc *adevărat!* Se prefăcu că virează spre stânga, de parcă s-ar duce înapoi în mijlocul străzii. În timp ce o făcea, accelerează propulsoarele, apucând ochelarii și cheile de curse ale lui Sebulba.

* * *

Sebulba îl văzu pe băiat virând în mijlocul străzii. Gura Dugului se deschise larg de groază. Băiatul avea să-i omoare pe amândoi! Sebulba nu voia să moară sau să-și distrugă propria navetă de curse. Mai rău decât manevra neașteptată, puștiul își ascunsese brusc capul, astfel încât nu mai putea să vadă ca să se ferească de

naveta lui Sebulba. Poate că băiatul se aștepta să moară și nu voia să vadă cum se apropia clipa. Sau poate că se temea că va fi împușcat dacă ar fi scos capul deasupra tabloului de bord.

— Aaaah! strigă Sebulba.

Își îndreaptă blasterul peste parbrizul de duraplex al navetei lui Brant Rumble și trase în pământ în fața băiatului. Sebulba viră spre extrema sa stângă. Motoarele se răsuciră în cuplajele lor energetice în timp ce Dug se ridica pe partea laterală a unei cupole. Cele două navete de curse zburau una spre cealaltă, cu motoarele urlând.

Nu este suficient loc pentru a trece! își dădu seama Sebulba.

Deodată băiatul își ridică capul înapoi, aruncă ceva și se înclină spre stânga.

Navetele abia avură suficient spațiu pentru a se evita una pe cealaltă prin dreapta.

Dar zbură ceva prin aer! Dugul viclean își recunosc proprii ochelari și cheile metalice, chiar când motoarele cu reacție ale navetei lui Brant Rumble le aspirară laolaltă. Motorul din dreapta se opri și se lovi de solul dur al portului spațial Mos Espa. Pământul și praful se ridicară mult în aer și întregul oraș se cutremură de sunetul exploziei motorului.

Cablul de comandă Steelton se desprinse de brațul motorului. Motorul rămas zbură în continuare, trăgând carlinga în spatele său o viteză de cinci sute de kilometri pe oră. Sebulba se luptă cu comenzile. Fără două motoare care să păstreze cabina stabilă, naveta se legăna pe ultimul cablu ca un pendul. Cabina de pilotaj lovi un stand de fructe în stânga, ricoșă larg spre dreapta, se lovi într-un droid de curățenie uriaș și viră înapoi spre stânga.

Sebulba inversă propulsoarele unicului său motor și opri motorul repulsor al navetei. Cabina căzu în praf, devenind o simplă greutate care se târa în spatele motorului, ca o ancoră. Când se opri, în cele din urmă, pe stradă se ridică un nor de praf atât de gros încât Sebulba nu mai putu vedea nimic în urma lui.

Copiii pe care îi urmărise dispăruseră demult.

Aruncă o privire în jur, prin praf.

— Încă nu am terminat cu tine! mârâi el.

Capitolul 9

Hutta Gardulla era într-o dispoziție ucigașă când ea și acoliții ei ajunseră la Academia de Seducții a lui Madame Vansitt. Soarele coborâse jos pe cer și era sfârșitul unei zile lungi și urâte. Daunele pe care sclava lui Madame Vansitt le făcuse în cetatea Gardullei erau extraordinare. Și, dacă povestea era adevărată, chiar sclavii care îi distruseseră fortul și îi furaseră sclavii, avuseseră, de asemenea, îndrăzneala să dea peste ea cu naveta!

Odată ajunsă în ușile Academiei, Gardulla studie decorul. Era foarte feminin – mătăsurii vopsite fin care decorau pereții, un parfum plăcut în aer.

Gardulla se strecură înăuntru și țipă din toți plămânii:

— Vansitt, vino aici, imediat!

Madame Vansitt se grăbi să iasă dintr-o clasă. Fetele spioane pe care le antrena veniră la ușă și aruncară priviri nervoase.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Madame Vansitt.

Madame Vansitt însăși era de o frumusețe uimitoare, își spuse Gardulla – pentru o femeie umană. Era destul de mare – suficient pentru ca rulourile de grăsime atârinate de obraji să-i ascundă complet gâtul. Iar bustul și talia îi erau suficient de mari pentru a-i oferi o formă plăcută, rotunjită. Într-adevăr, foarte puțini oameni aveau norocul să semene atât de mult cu un Hutt.

— Voi trece direct la subiect, spuse Gardulla. Una dintre fetele tale a intrat în casa mea aseară. O vreau – acum!

— Una dintre fetele mele? întrebă Madame Vansitt, gura căscându-i-se de surprindere. Cine ar face așa ceva.

— Pala Kwi'teksa, spuse Gardulla. Una dintre fetele Twi'lek.

Gardulla văzu mai multe fete Twi'lek în prag.

— Pala? întrebă Madame Vansitt. Sclava pe care am cumpărat-o de la tine?

— Arată-mi-o, ceru Gardulla.

Madame Vansitt aruncă o privire în spatele ei.

— Nu e aici. Am lăsat-o să plece acum câteva ore. Urma să fie vândută mâine, așa că i-am spus să-și ia la revedere de la prietenii ei. O aștept să apară în scurt timp.

Gardulla o studie pe femeie. Madame Vansitt era o profesoară capabilă, o femeie crudă și inteligentă. Gardulla o respectase întotdeauna. Dar, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva profesoara fusese mână în mână cu eleva ei.

— Ei bine, spuse Gardulla. Ce convenabil.

— O putem găsi, totuși, spuse Madame Vansitt.

Se duse la un birou și scoase un căutător portabil de sclavi – un dispozitiv electronic mic. Lovi niște butoane și apelă o imagine cu Pala. Imaginea era veche, arătând-o fata de acum cinci ani, când o cumpăraseră Vansitt. Gardulla nu recunoscuse copila. Cumpăraseră și vânduse mult prea mulți sclavi pentru a se deranja să-și amintească numele sau fețele lor. Cu imaginea pe ecran, Madame Vansitt apăsă un buton. Ar fi trebuit să apară o hartă, cu un punct roșu strălucitor pentru a arăta unde se ascundea sclava. În schimb, tot ce apărură, fu o imagine cu purici.

Gardulla se uită la ecran.

— Fată deșteaptă, spuse ea. Se ascunde lângă un bruior de semnal.

Gardulla se uită la Madame Vansitt pentru a-i vedea reacția. Femeia imensă avea un zâmbet forțat.

— Chiar este o fată deșteaptă, spus ea. Dar nu poate sta ascunsă pentru

totdeauna. Ai vrea să o fac să explodeze? Este posibil ca bruiorul să nu poată bloca comanda de detonare.

Gardulla se gândi la sugestia femeii. Fata era singura legătură pe care o avea cu ceilalți sclavi care pătrunseseră în palatul ei. Dacă ucidea copilul acum, ceilalți ar putea să scape.

În mod normal, Gardulla ar fi așteptat. Dar acum avea o dispoziție ucigașă.

— Te rog, fă-o, spuse Gardulla.

Madame Vansitt mai apăsă un buton. După aceea, își țină respirația pentru un moment, parcă încercând să audă o explozie îndepărtată.

Capitolul 10

În seara aceea, în timp ce soarele apunea peste Tatooine, Anakin se strecură pe străzile înguste până la apartamentul Jirei. Prin oraș circulară toată ziua zvonuri: Jawa furaseră naveta lui Sebulba și o pilotaseră ca nebunii pe străzi. Scanarea arătase că Pala, fata Twi'lek, ajutase la furtul sclavilor Gardullei în noaptea precedentă și chiar acum Gardulla încerca să o găsească fată.

Lui Anakin i se păru că întreaga sa lume se destrăma.

Când intră în apartamentul Jirei, văzu că era împreună cu alte două siluete ascunse în umbră: Kitster și Dorn. Pala lipsea vizibil.

Jira ridică ochii spre Anakin și spuse încet:

— Stai jos.

Anakin se așeză pe podea și își ridică privirea spre Jira. În apartament erau puține lumini, doar luminile de funcționare ale câtorva mașini. Părul ei argintiu strălucea slab, dar nu-i putea vedea bine fața.

— Știrile nu sunt toate bune, spuse Jira. Un prieten a pus câteva întrebări și o navă va ateriza mâine seară. Dar trebuie să avari bani pentru *Copiii Fantomă* până atunci. Și prietena ta nu trebuie să fie prinsă de acum și până mâine. E-n siguranță?

Kitster îi dusese dispozitivul de blocare a semnalului lui Pala. Spera că va funcționa așa cum trebuie.

— Desigur, zise Kitster. Am ascuns-o în ultimul loc în care ar căuta Gardulla: cu *Copiii Fantomă*, în cetatea ei. Am lăsat-o acolo acum o oră.

— Era bine? întrebă Dorn. Am auzit că Gardulla a pus-o pe Madame Vansitt să-i detoneze transmițătorul.

— E bine, spuse Kitster. Bruiorul de semnal al lui Anakin funcționează!

Un val de ușurare trecu peste Anakin. Îi salvase viața lui Pala – pe moment.

— Gardulla a dus un droid căutător în camera lui Pala și i-a luat mirosul, spuse Dorn. Acum o vânează. Dar am pus suficient parfum pe ea, astfel încât căutătorul să fie păcălit. Apoi i-am împrăștiat hainele prin piață. Jawa le-au dus într-o sută de direcții! Căutătorul ar trebui să-i urmărească zile întregi.

— Șșșt... suficient, spuse Jira. Își duse un deget întunecat la buze. Nu mai vorbi despre asta. Mă bucur că e în siguranță. Ați făcut multe pentru a o salva. Dar trebuie să facem și mai multe.

Anakin băgă mâna în buzunarul cămășii, scoțând toate creditele și monedele.

— Asta va ajuta?

Puse banii într-o grămadă pe podea. Jira o privi recunoscătoare.

— Oricât de puțin ar fi, tot ajută.

Kitster și Dorn își scoaseră și ei banii și îi puseră jos.

— Eu pot aduce mai mult, promise Dorn.

— Adu tot ce poți, spuse Jira. Vom avea nevoie de fiecare monedă sau credit.

* * *

Anakin se grăbi spre casă, simțindu-se speriat. Chiar după apusul soarelui, Mos Espa atingea punctul de vârful al aglomerării, pe măsură ce lumea ieșea din clădiri în aerul răcoros al nopții.

Se uită în spatele lui după căutători sau după Sakiyanul în haine întunecate. Dar își luase câteva măsuri de precauție. Se pătase singur cu o tărtăcuță hubba. Asta îi masca mirosul, chiar și pentru un Sakiyan. Ajunse acasă fără incidente.

Odată ajuns în interior, își găsi mama lucrând la un alt droid pentru prietena ei. Ea ridică ochii spre el. Era mai mult decât suspiciune în ochii ei maro. Văzu durere și teamă.

— Ai auzit veștile despre prietena ta Pala? întrebă ea.

Inima lui Anakin tresări în piept.

— Ce vești? întrebă el.

Pentru o clipă, își imaginează că îi va spune că Pala fusese prinsă.

— O caută Gardulla. Ea și alți copii au încercat să ajute la eliberarea unora dintre sclavii Gardullei.

Nu întrebă dacă Anakin era unul dintre acei copii. Dar ochii i se fixară pe el.

— Nu erau sclavii Gardullei, spuse Anakin. Erau doar niște copii pe care Sebulba i-a furat de la părinții lor.

— Mai ai ceva bani? întrebă mama lui.

— Nu, spuse Anakin. Am dat totul.

Ea aprobă din cap, apoi se întoarse să lucreze la droid.

Știe, gândi Anakin. Mama știe că sclavii strâng bani pentru a ajuta la fuga Palei de pe planetă.

Se întrebă de câte ori dăduse ea bani înainte pentru a ajuta la câștigarea libertății cuiva. În acel moment, simți că o iubea mai mult ca oricând. Anakin se duse spre ea și începu să sorteze câteva instrumente, astfel încât să o ajute să termine reparațiile droidului.

— Nu, spuse mama lui. Ai avut o zi lungă. Încearcă să dormi.

Anakin se duse în camera lui și se întinse pe pat. Se gândi la Pala, ascunsă în cetatea Gardullei, în imensa grădină de agrement. Se întrebă dacă va putea dormi acolo, în seara asta, printre copacii aceia ciudați.

Își imaginează că stătea culcată cu *Copiii Fantomă*, mângâindu-i, încercând să le ofere alinare. Anakin se rostogoli în pat și simți cubul ciudat din buzunar.

Îl scoase și îl așeză în gaura de deasupra tăbliei. Adormi cu hainele pe el.

În vis, se afla într-o cameră imensă, strigând după ajutor. Se lovea de ziduri, încercând să iasă. Se gândi că ar putea fi cetatea Gardullei, dar zidurile înalte erau pătrate, iar acoperișul nu avea cupolă transparentă deasupra. Nu era la Gardulla. Era în interiorul cubului!

Nu vedea nicio ușă sau fereastră, nicio cale de a scăpa din închisoare.

— Ajutați-mă! se plânse el. Ajutați-mă să scap!

Lovi pereții de metal gri.

— Nimeni nu te poate ajuta, șopti o voce rea. Nimeni nu te poate ajuta. Trebuie să deschizi cubul!

— Cum? strigă el. Cum să-l deschid?

— Din interior, șopti vocea misterioasă.

* * *

Anakin tresări, trezindu-se în pat. Era noaptea târziu. Vocea misterioasă îi răsună în urechi și inima îi bubuia. Auzise vocea, era sigur. Nu fusese un vis. Fusese prea reală pentru a fi un vis. Dar, în întuneric, nu putea detecta nicio mișcare prin apropiere. Nu era nimeni în cameră cu el, planând deasupra patului. Din memorie, Anakin încercă să-și amintească de unde venise sunetul.

Vocea îi vorbise de deasupra patului, era sigur. Se auzise din gaura de deasupra tăbliei. Se întinse, căutând ciudatul cub care zăcea acolo. Îl apucă în întuneric și îi simți marginile pătrate. Cumva, fu dezamăgit. Se gândise că poate s-ar fi deschis, ca o floare care înflorește. Dar era tot închis.

— Ai spus ceva? șopti el către cub. Ai vorbit cu mine? Ești prins acolo?

Ascultă atent și de data asta se gândi că poate va auzi un răspuns. Sau poate era mai mult un sentiment că aude un răspuns.

Da. Te-am chemat.

— Cum te pot lăsa să ieși? șopti Anakin.

Din interior, păru să șoptească vocea.

Anakin ridică cubul și îl privi atent. Nu era sigur dacă într-adevăr simțise un răspuns. Era posibil să deschidă cutia? Să găsească o modalitate de a o deschide din interior? Și dacă da, ce ar conține cutia? Un extraterestru mic, poate, o creatură atât de mică încât putea trăi o mie de ani prinsă în cutia aia, încercând să iasă.

Cu greu părea posibil.

O iau razna, gândi Anakin, din cauza viselor ăstea. Sunt prins într-o capcană cu Pala și cu toți prietenii mei. Nu e de mirare că visez că sunt prins în interiorul unei cutii.

Cu toate astea, chiar dacă ținea seama de aceste îndoieli, observă cum cubul era mai cald decât aerul nopții, de parcă ar fi putut genera o cantitate mică de căldură.

Doar creaturile vii degajă căldură, își dădu el seama.

Capitolul 11

Marele lord Jabba își distra oaspetele, pe pilotul Sebulba, în camerele sale fastuoase. Muzicienii cântau la instrumentele lor plângătoare și fetele dansatoare se zvârcoleau în fața tronului său. Bucătarii aduceau tăvi cu mâncare.

— De ce arăți atât de necăjit? întrebă Jabba în timp ce ridica un vierme effrikim de pe o tavă. Ți-au stricat copiii ăia naveta atât de rău?

— Nu, Mărite, spuse Sebulba. Va fi reparată la timp pentru cursa de poimăine.

— Am auzit că naveta lui Brant Rumble nu a mers la fel de bine, râse Jabba.

Sebulba se enervă și mai mult. Va trebui să-l plătească pe Brant Rumble pentru că îi distrusese naveta. Copiii ăștia îl costau bani buni!

— Am pierdut o zi întreagă încercând să-i prind pe monștrii ăia! mârâi Sebulba.

— Poate că te bazezi prea mult pe tehnologie și nu suficient de mult pe mintea ta.

— Ce vrei să spui, Mărite? întrebă Sebulba.

Ridică nerăbdător ochii spre imensul Hutt. Jabba era unul dintre cei mai mari lorzi ai crimei din galaxie, și era plin de înțelepciune diavolească.

— Vreau să spun că toți copiii ăia care ți-au scăpat, nu vor putea părăsi Tatooine fără ajutor – ajutorul adulților, ajutorul altor sclavi.

— Am pus o recompensă pe copii, a spus Sebulba. Sclavi ar fi nebuni să nu pună mâna pe ea.

— Hmmm... reflectă Jabba. Este posibil ca banii să nu fie suficienți. Sugerez să încerci o altă tactică. Trimite un spion pentru a obține informațiile de care ai nevoie – un spion care ar putea câștiga încrederea copiilor.

— Un spion? întrebă Sebulba.

— Am un astfel de spion la îndemână, în pregătire, spuse Jabba. Lasă-mă să ți-l aduc.

Jabba aruncă o privire la unul dintre asistenții săi, un droid torționar.

— Du-te și adu-l pe tânărul meu spion Bothan, Dorn. El îi va găsi pe copii.

Droidul se întoarce și se îndepărtă pe membrele sale metalice.

— Ești sigur că spionul îi poate găsi pe acei copii? întrebă Sebulba.

— Va găsi el o cale – dacă îi dau stimulentele adecvate, spuse Jabba.

— Și cam care ar fi acela? întrebă Sebulba.

— Că îl voi ucide dacă nu reușește.

Sebulba chicoti la auzul ideii.

Jabba râse și el, cu stomacul său imens tremurând. Gâlgăitul său gros răsună prin palat. Nu avea nicio îndoială că-i vor găsi în curând pe păcătoși... și că-i vor pedepsi exemplar.

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS

ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SIŢH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pibegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăsaseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei

aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

